

M. A. M. RENES-BOLDINGH

Een padvinderstocht van Bataksche jongens, verteld door den jeugtleider Dr. E. Verwiebe.

U wil ik eens aan de Hollandsche lezers vertellen, wat Dr. Verwiebe, de zendingsjeugtleider, ons in het Duitsch (zijn moedertaal) verteld heeft over zijn tocht met een troepje Bataksche padvinders. Maar ik zal hem zelf aan 't woord laten, om aan de levendigheid van het verhaal geen afbreuk te doen.

„Al word ik honderd jaar, deze tocht vergeet ik nooit”, zei een van de vrienden, toen we na urenlang rondzwerven in het oerwoud, uitgehongerd, en met verscheurde kleren, in het stadje Sibolga aankwamen. Ik kon slechts antwoorden: „ik ook niet.”

Maar laat me in volgorde vertellen, hoe 't alles gebeurde.

't Was tijdens de jaarlijksche Jeugdconferentie, die we dezen keer hielden in Bonan Dolok, \pm 800 M. gelegen boven de baai van Tapanoeli, op de uiterste westelijke keten van den Boekit Barisan, het hooge, vulcanisch gebergte, dat Sumatra in zijn geheele lengte doorsnijdt. Een der punten van het conferentieprogramma was: een morgenwandeling naar verschillende uitzichtspunten, langs de prachtige baai. Onderweg wilden we daar gedurende een rustpoos in de schaduw der hooge boomen, een bijbelbespreking houden, waarbij de jongens met hun vragen en meeningen voor de dag mochten komen.

In 't begin ging alles prachtig volgens het programma. Telkens weer konden we de overweldigende schoonheid van Batakland bewonderen. Vanaf hoogten van meer dan 1000 M., ziet men omlaag op de wild verbrokkelde, met oerwoud overgroeide uitloopers van een bergkam, die steil afdaalt naar den kust van den Indischen oceaen, — en op de palmen omzoomde, halfcirkelvormige baai van Tapanoeli. Het water schittert

in een stralende zonneschijn, en droomerig overwaasd verheffen zich de kleine, rotsachtige eilanden. Slechts zelden kan men zulk een overweldigend panorama aanschouwen.

Het eigenlijke doel van onze morgenwandeling is een waterval. Langs een steilen wand van \pm 30 M. storten enorme watermassa's omlaag door een enge kloof, om, in de diepte, als een bruisende, steenen bezaaide bergstroom hun weg te vervolgen. We kunnen echter van onze standplaats den val slechts van boven af zien, en we voelen dan ook al spoedig de wensch bij ons opkomen, om langs den steilen wand der kloof omlaag te klauteren, teneinde den waterval ook van beneden af, in volle schoonheid dus, te kunnen bewonderen. Een paar van onze moedige padvinders beginnen reeds een weg door de struiken te banen. Hangend aan lange, taaieluchtwortels, laten ze zich naar beneden zakken. 't Is oppassen, want de helling is geducht glad, en als een van de wortels brak, zou er een levensgevaarlijke val in de diepte op volgen. Maar we bereiken allen heelhuids den bodem van de kloof en voelen ons rijkelijk beloond door den aanblik op de watermassa's, die in een breedte van 6 à 8 M. loodrecht omlaag storten. Een fijne stofregen vliegt om ons heen, en slechts weinigen kunnen de verzoeking weerstaan, om even een bad te nemen in het heldere, koude bergwater.

Een tijdlang zitten we gezellig babbelend op de rotsbrokken, die overal verstrooid in den stroom liggen — herinneringen aan den tijd, toen zijn geweld nog oneindig woester geweest moet zijn. Onder dat praten komt het plan bij ons op, dat noodlottig worden zou.

Eén van de jongens staat op en zegt: „Er is van hier uit een fijne weg naar

Sibolga. Vandaar kunnen we gemakke-
lijk met vrachtauto's weer in Bonan
Dolok komen. Dat is veel mooier tocht,
dan weer denzelfden weg terug te
moeten loopen."

Opgewonden uitroepen van instem-
ming volgen, en, uitgerust als we zijn,
begeven we ons onmiddellijk op weg.
Met groote inspanning, en niet zonder
gevaar, werken we ons aan den anderen
kant van de kloof weer naar boven,
en volgen dan aanvankelijk een smal
voetpad. Na een wijle loopt het voet-
pad uit in een kleine bergbeek. Dan
wij ook maar het water in, en al wa-
dende verder gegaan. Scherp turend
naar beide oevers, stappen we zoo een
poosje voort, tot we eindelijk het
paadje weer ontdekken.

Nu gaat het verder door verlaten
rubberaanplant, berg-op, berg-af, tot
we opeens voor een kruispunt staan,
vanwaar verschillende wegen in allerlei
richtingen voeren. Onze gids heeft geen
flauw idee meer waar we ons ergens
bevinden, en in welke richting we nu
verder moeten gaan. Terug langs het
paadje, waarlangs we gekomen zijn,
kunnen en willen we niet weer, want
we hopen allen, dat we niet zoo heel
ver meer verwijderd zijn van 't einde
van onze avonturen. Daarbij begint
onze maag geducht te spreken, want
sedert 7 uur vanmorgen hebben we
niets te eten gehad en nu is het
reeds ver over twaalf. Ook brandt
de zon met volle middagsterkte. We
hebben dorst, maar drinkwater is ner-
gens te bespeuren. En bij dat alles
komt het onaangename gevoel van vol-
komen, hulpeloos verdwaald te zijn.

Er blijft ons nu niets anders over,
dan zuidwaarts te marcheeren, in de
hoop, ergens den grooten hoofdweg te
bereiken, die langs de kust loopt.
't Zal waarschijnlijk een zeer moeilijke
tocht worden, want voor onze oogen
breidt zich het ontoegankelijk oerwoud
uit, en wij zijn in geen enkel opzicht
uitgerust voor zulk een tocht. 't Plan
was immers slechts een heel gewoon
wandelingetje te maken!

Ik verzamel mijn dertig padvindere
om me heen, in 't kort verklaar ik hun
onze toestand, en houd hun voor, dat
't er nu om gaat, dapper te strijden
tegen honger, dorst en vermoeidheid.
Met schitterende oogen klinkt 't ant-
woord: „we willen niet moe worden,
we willen 't volhouden!"

Dan beginnen we onze tocht. Een
paar geoefende woudloopers helpen mij
in 't banen van een weg. Het oerwoud
is bijna niet door te komen. Schots en
scheef zijn de taaie slingerplanten langs
en over elkaar gegroeid, kleine strui-
ken, vol scherpe dorens, overwoekeren
den grond. Hier en daar ligt een ge-
vallen reus van 't oerwoud dwars over
onze weg, en de boomen, die nog
staande gebleven zijn, beletten ons ieder
uitzicht naar de hemel. De lucht om
ons heen is zwoel en muf door rot-
tende planten- en boomresten, en alle
mogelijke insecten zwermen om ons
heen.

Wat hadden we niet gegeven voor
een paar flinke bijen! Want 't is on-
mogelijk, het gewirwar van luchtwor-
tels en takken met de handen uiteen te
halen. De voormannen moeten zich eens-
voudig met hun volle gewicht in de
struiken werpen, om een doorgang te
banen. Die achter hen komen, dringen
dadelijk achter hen aan, en bevrijden
hen uit hun netelige positie. Elke meter
weg moet op die manier op het oer-
woud veroverd worden, en daar we
niet verder dan 3 of 4 M. om ons heen
kunnen zien, is het bijna onmogelijk
richting te houden. Plotseling staan we
voor een steile rotskloof, maar we we-
ten 't niet, want de kloof is overgroeid
door enorme massa's takken, die met
hun groote stille bladeren den afgrond
bedekken. Een van de jongens werpt
zich met mij op de gewone manier in
de wildernis, om den weg te banen.
Daar voelen we met schrik, dat de
bodem onder onze voeten terug wijkt
en dat we in de diepte weg glijden.
Gelukkig kunnen we nog juist bijtijds
een vrijhangenden wortel grijpen en
ons daaraan vasthouden, tot de anderen

ons bevrijden. Maar mijn vriend verliest door den val zijn bril, die er onherroepelijk van door is, en mijn broek is van onderen tot boven open gescheurd.

Nu dalen we een tijdlang, en komen aan een stinkende beek, die we besluiten te volgen. Ongelukkig echter zinken we tot aan de knieën in een vuile modder en er blijft ons dus niets anders over, dan aan den anderen oever er weer uit te krabbelen. Als we op 't droge zijn, voelen we opeens onze moeheid, doodmoe en uitgehongerd zijn we allen. Mijn altijd vroolijke padvindders kunnen niet meer lachen, zelfs niet, als een erg moedige nog een grap debiteert. Bijna niemand spreekt meer een woord, en vooral de wegbereiders zijn er droevig aan toe: de kleeren op vele plaatsen gescheurd, gezicht en handen vol bloedige schrammen, de beenen vol splinters en dorens — en nog is het einde van de tocht niet te zien.

In een rustpauze tel ik vlug de deelnemers en stel met dankbaarheid vast, dat we nog voltallig zijn. Even spreken we ernstig met elkander en in aller oog lees ik de gelofte: „volhouden! we zullen volhouden!” Dan stijgt nog een kort gebed tot God omhoog, een bede om kracht en moed, een roep om bewaring in deze schrikkelijke wildernis.

En weer maken we ons gereed den tocht te vervolgen. We bestijgen een met oerwoudreuzen begroeide hoogte. Boven gekomen, klimt een van de sterksten in een boom, en dan, opeens een luide vreugdeschreeuw. Hij ziet de zee! Hij ziet in de verte een paar dorpjes! We zijn dus toch in de goede richting voortgeworsteld!

Na een poos zien we het uitzicht allen, en zijn opeens weer vol frissche moed.

Beneden ons, in de diepte, stroomt een beek in de richting van de zee. We besluiten die beek te volgen, maar moeten, om haar te bereiken, eerst bijna loodrecht naar beneden afdalen. De grond is gevaarlijk glad door neers-

sijpelend water en we glijden dan ook meer, dan we loopen. Al glibberende wil ik me aan een tak vasthouden en grijp daarbij in een groote, harige rups. Ik vermorzel haar onder den druk van mijn hand, en pijnlijk boren zich de stijve haren in mijn vingers. Maar op zulke dingen letten we bijna niet meer.

Eindelijk hebben we allen behouden de beek bereikt. Nu geen stinkende modder, maar koel, helder bergwater, waarmee we onze brandende dorst kunnen lesschen. Een haastig bad, gevolgd door een korte rust, verkwikt onze leden, doch dan is ook al weer „voortgaan” geboden. Want we zijn nog lang niet aan 't eind van onze moeilijkheden. Altijd is er nog dicht oerwoud aan weerszijden van de beek. Daarbij is het reeds over vijven, en we bidden van God, dat we vóór het invallen van de duisternis uit het woud mogen zijn. Er huizen in deze streken nog heel wat tijgers, en al zal een tijger niet zoo licht een groot gezelschap menschen overvallen, een ontmoeting met den vorst der wildernis is toch allesbehalve aangenaam.

Daarom gaat de tocht nu zoo snel mogelijk verder.

We hebben besloten, den stroom te volgen, die zich in snelle vaart naar de zee spoedt. In het water kan men zich onmogelijk staande houden, daarvoor is de kracht van het water veel te groot. Dus moeten we springende voorwaarts gaan, van het eene rotsblok op het andere. Vlug trekken we kousen en schoenen uit; blootvoets gaat 't gemakkelijker op de ronde gladde steenen. Voor mijn jonge vrienden beteekent dat niet veel; die zijn, evenals de meeste inlandsche kinderen, het gaan op bloote voeten van jongsaf gewend. Maar mijn arme Europeesche voeten! Nu eens stoot ik ze tot bloedens toe aan een scherp steenrand, een ander maal glijd ik uit en val in 't water. Anderhalf uur springen we zoo, van steen op steen. Onze laatste krachten spannen we tot het uiterste in, en de sterkeren helpen gewillig de zwakkeren. Ik heb in mijn

leven menige hoog en versprong maakt, maar die zijn alle met elkaar nog niet zooveel in aantal, als de sprongen van deze anderhalf uur.

Voor mij zijn mijn jongens vol zorg; ze zoeken den gemakkelijksten weg, d.i. de kortste sprongen, voor me uit, en op gevaarlijke punten staat er altijd een klaar om me op te vangen en zoo voor een onvrijwillig bad te bewaren.

Gelukkig blijft steeds de stemming goed. Niemand moppert en niemand klaagt, en allen hebben slechts één wil: „moed houden! niet moede worden!”

Als we eindelijk de bewoonde wereld bereiken is 't eerste wat de jongens doen, ergens een grooten doek voor me koopen; zoo een, als de Bataks een oelos of schouderdoek noemen, en waarmee men, als 't moet, zich heelemaal bedekken kan. Ik gebruik hem voor mijn onderdanen want mijn broek is zoodanig gehavend, dat ik er niet mee onder de menschen kan komen.

't Loopt al tegen achten, als we op 't marktplein van Sibolga aankomen, van waaraan een vrachtauto's ons naar 't nachtkwartier in Bonan Dolok zullen brengen.

Nog eenmaal toonen de padvinders al hun durf, als de chauffeurs, gebruikmakend van onze hopelooze toestand, een overdreven hoogen prijs voor het ritje bedingen willen. Eenstemmig wordt er verklaard: „Dat nooit! Dan gaan we te voet. Die drie uur loopen kunnen er ook nog wel bij!”

Die bedreiging helpt, en spoedig rijden we nu door een prachtige maanacht huiswaarts.

Zulke maannachten behooren wel tot het allerschoonste, dat de tropen te genieten geven. Een fijne, matte zilversglans ligt over bergen en dalen en rust op het water van de stille, droomende zee. De heele natuur herleeft na de

brandende hitte des daags; van alle zijden klinkt gezang en gezoem en in het gras langs den weg snerpen de groote krekels hun oorverdoovend lied. Ook mijn jongens vergeten de inspanning en de vermoeidheid en laten hun vroolijkste liederen weerklinken in den maanlichten nacht.

En dan zijn we thuis en omsluiten ons de beveiligende wanden van ons nachtkwartier. Voor de uitgehongerde magen is er eten in overvloed; een dubbele portie rijst met visch, en de doorgemaakte moeilijkheden leveren overvloedig stof tot gesprekken.

Nog eens verzamelen we ons na den maaltijd om het opengeslagen Bijbelboek, en beluisteren een gelijkenis des Heeren. Maar ook in hetgeen we dezen dag beleefd hebben, gaan we een gelijkenis zien. Steil en doornig zijn onze paden geweest, maar heerlijk was de veilige thuiskomst.

Zoo zal wel moeite en strijd het deel zijn van hen, die Christus willen volgen in deze wereld, echter: het Vaderhuis is er ook, met de eeuwige woningen, waarin geen leed of verdrukking meer zijn zal. Honger en dorst van het lichaam hebben we leeren kennen, maar vriendelijke handen hebben ons verzadigd. Zoo zal God eens allen verzadigen, die honger en dorsten naar Hem en Zijn koninkrijk.

Mijn padvindes begrijpen deze sprake wel, die er uitgaat van ons omzwerfen in het oerwoud. In menig persoonlijk gesprek is me dat duidelijk geworden en zoo heeft ook ons dwalen mee moeten helpen om ons nader te brengen tot den Heiland der wereld, die ook voor de Bataksche jonge menschen een Verlosser wil zijn.

Taroetoeng, April 1932.